

Arrest

nr. 311 783 van 26 augustus 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 21 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 mei 2024.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Soedanese afkomst te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 12 december 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Italië wordt vastgesteld. Door louter te volharden in haar eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van haar beschermingsverzoek.

Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij in Italië er in geslaagd is om Italiaans te leren, huisvesting te vinden en een job uit te oefenen. Bovendien verklaart zij dat zij indien zij een vast adres zou kunnen regelen bij een terugkeer naar Italië, aan haar integratiecursus en aan haar leven in Italië zou kunnen beginnen (NPO, p. 13-14). Op basis van de verklaringen van verzoekende partij kan dan ook niet besloten worden dat zij bij een terugkeer naar Italië zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest of dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Uit haar verklaringen blijkt namelijk dat zij erin slaagde om in Italië verschillende jobs uit te oefenen, waaronder in een restaurant en als schrijnwerker (NPO, p. 9). Bovendien werd zij op het moment dat zij reeds in België verbleef, gecontacteerd door een interimbureau uit Italië dat stelde dat zij werk voor haar hadden indien zij terug naar Italië zou komen (NPO, p. 12). Hieruit blijkt dat verzoekende partij in staat is om in Italië aan werk te geraken. Met betrekking tot huisvesting dient opgemerkt te worden dat aan verzoekende partij tweemaal onderdak verschaft werd door de overheid, maar dat zij deze onderkomens vrijwillig besloot te verlaten om ergens anders heen te gaan (NPO, p. 11). Waar zij in het verzoekschrift stelt dat verwerende partij diende te onderzoeken wat de reden voor haar vertrek uit deze onderkomens was, aangezien het eventueel omwille van onmenselijke levensomstandigheden kon zijn, kan zij niet gevolgd worden. Het komt verzoekende partij toe om alle relevante elementen van haar zaak naar voor te brengen. Uit haar verklaringen kan niet afgeleid worden dat zij verhuisde omwille van onmenselijke levensomstandigheden in deze onderkomens. Vervolgens kon zij ook beroep doen op het Rode Kruis voor onderdak (NPO, p. 12). Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij bij een terugkeer naar Italië niet opnieuw zou kunnen voorzien in huisvesting. Ten slotte blijkt

ook dat verzoekende partij de mogelijkheid kreeg om Italiaans te leren in het kamp waar zij verbleef (NPO, p. 8 en 12). Verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat zij bij een terugkeer naar Italië niet in staat zal zijn om haar rechten, verbonden aan haar beschermingsstatus in Italië, in het kader hiervan uit te oefenen.

Gelet op het voorgaande toont verzoekende partij niet op afdoende wijze aan dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om tewerkstelling of huisvesting te kunnen krijgen in Italië of om haar andere rechten, verbonden aan haar status, te doen gelden. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Italië hiertoe bieden tergelege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonst. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat zij er onvoldoende rekening gehouden werd met haar uitzonderlijke psychologische omstandigheden, namelijk dat zij als jong meisje meerdere keren slachtoffer geweest is van verkrachting en dat zij verstoet werd door haar eigen familie. Dit lijkt een materiële fout van de verzoekende partij te betreffen aangezien zij een jongeman uit Soedan is. Zelfs indien verzoekende partij met psychologische problemen zou kampen, dient opgemerkt te worden dat hiervan geen enkel document neergelegd wordt ter ondersteuning en dat zij aangegeven heeft geen bijzondere procedurele noden te hebben (administratief dossier, map 5, DVZ, Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ).

Waar verzoekende partij aanvoert dat er in Italië sprake is van wijdverspreid racisme, toont zij niet aan dat zij hiervan persoonlijk slachtoffer geworden is. Bovendien toont het loutere feit dat zij racistisch bejegend zou worden, hoewel ten zeerste betreurenswaardig, niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Italië hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. Vreemdelingen kunnen in Italië, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Italiaanse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Italië. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Italiaanse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Italië, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Italië buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij gelet op voorgaande in gebreke blijft.

5. Verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Italië in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Italië werd verleend, kan stellen.

6. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

7. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking

overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 27 juni 2024 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP stelt een bijkomend AIDA-rapport te hebben opgestuurd. Op dit ogenblik is de situatie nog problematischer dan toen zij er was. Haar relaas werd onterecht niet voldoende ernstig genomen en ze wijst op pag.157 van het rapport. Ze leefde in Italië sinds 2018 waar ze uitgesloten was van materiële hulp ook al was ze erkend als vluchteling. Gezien de beschreven grote aantallen gaat het niet over een marginaal probleem en heeft dit aanleiding tot materiële deprivatie. Ze had er geen onderdak, noch werk, noch kon ze er de taal leren: er moet rekening gehouden worden met de werkelijke situatie: er is geen sprake van normale levensomstandigheden. Ze verwijst naar haar neergelegde aanvullende nota, die we hieronder weergeven:

“(…)

Verzoekende partij is het niet eens met de stelling dat uit de landeninformatie niet blijkt dat de levensomstandigheden in Italië voor erkende vluchtelingen a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Op blz 157 van het AIDA-rapport betreffende Italië (stuk 1 in bijlage) staat duidelijk dat sinds 2018 meer dan 10.000 personen in Italië werden uitgesloten van materiële opvang. Onder deze 10.000 personen zaten volgens het rapport ook mensen die erkend werden als vluchteling (‘beneficiaries of international protection’). Dit aantal mensen is simpelweg te hoog om te stellen dat verzoeker geen reëel risico loopt op verregaande materiële deprivatie. Deze mensen komen ofwel terecht op straat, ofwel in geïmproviseerde kampen alwaar de condities erbarmelijk zijn;

Waar in het schrijven van 7 mei 2024 beweerd wordt dat verzoeker in Italië onderdak vond en de kans kreeg om Italiaans te leren en te werken moet worden aangestipt dat de werk- en leefomstandigheden zodanig gebrekkig waren dat verzoeker geen andere keuze had dan andere oorden op te zoeken. Zo verklaarde verzoeker duidelijk tijdens zijn gehoor op het CGVS dat hij niet naar behoren geholpen werd betreffende huisvesting in Italië, en dat de huisvesting in La Spezia en Savona onvoldoende was, waardoor hij uiteindelijk op straat belandde. Verzoeker leerde inderdaad Italiaans en kon er verschillende jobs uitoefenen, maar deze inspanningen waren nog steeds niet voldoende om een menswaardig leven te kunnen leiden gezien zijn verloning zo laag was dat hij zich geen degelijk onderkomen kon permitteren;

Ook mag niet onderschat worden dat verzoeker niet in dezelfde omstandigheden zal terugkeren naar Italië als toen hij er de vluchtelingenstatus verkreeg. In het schrijven van 7 mei 2024 werd telkens verwezen naar het gegeven dat verzoeker op het moment dat hij de vluchtelingenstatus kreeg wel degelijk geholpen werd met het vinden van een woning, ook al was die onvoldoende om over een menswaardig bestaan te kunnen spreken. Verzoeker vertrok echter tot driemaal toe uit Italië om in een ander Europees land internationale bescherming te vragen, een eerste keer in 2019. Het is alleszins zo dat het in het originele verzoekschrift toegevoegde rapport van Human Rights Watch spreekt over een verslechtering van de situatie voor Afrikaanse vluchtelingen sinds de oorlog in Oekraïne, en de toegevoegde artikelen geven duidelijk aan dat Afrikaanse vluchtelingen slechter behandeld worden in Italië sinds het aantreden van de nieuwe regering. Hieraan moet dus gekoppeld worden dat volgens het meest recente AIDA-rapport ook erkende vluchtelingen een groot risico lopen om in Italië in erbarmelijke omstandigheden terecht te komen. Verzoeker verklaarde reeds dat hij op straat terechtkwam omdat hij, toen hij naar Savona terugkeerde omdat hij in Genua geen woonst kon vastkrijgen, niet meer geholpen werd. Hij maakt zich dan ook ernstig zorgen dat de kans dat hij nu een woning zal kunnen vastkrijgen veel kleiner is, aangezien hij meer dan een jaar in België verbleef. Verzoeker loopt hierbij dus een enorm risico om tot die groep erkende vluchtelingen te behoren in Italië die ofwel op straat, ofwel in een staat van verregaande materiële deprivatie in een geïmproviseerd kamp moet leven;

Verzoeker werd verder wel degelijk het slachtoffer van racisme. Uit het aan het originele verzoekschrift toegevoegde artikel van ‘The Conversation (‘In Meloni’s Italy, young black men are particularly in risk of

ending up on the streets') valt namelijk af te leiden dat huiseigenaars in Italië veelal weigeren te verhuren aan jonge zwarte mannen en dat deze groep hierdoor een groot risico loopt om op straat te moeten leven. En het is net dat gegeven dat een probleem was voor verzoeker in Italië: een degelijke woonst vinden. Er werd hem niet rechtstreeks verteld dat er niet aan zwarten verhuurd werd, maar er kan niet naast gekeken worden dat verzoeker, hoewel hij de taal machtig was en werk had, er niet in slaagde een deftig onderkomen te vinden; Ten slotte wenst verzoeker nog toe te voegen dat hij niet begrijpt waarom zijn situatie in Italië niet beschouwd kon worden als verregaande materiële deprivatie. Hij wist namelijk te vertellen dat hij letterlijk geen dak boven zijn hoofd had na zijn terugkeer uit Genua. Verzoeker vraagt dan ook de Raad zijn zaak terugstuurt naar het CGVS zodat een onderzoek van de actuele toestand in Italië kan plaatsvinden waarin verzoeker zou terechtkomen mocht hij op dit moment terugkeren;"

5. De Raad stelt vast dat verzoekende partij ter zitting met voormelde argumentatie geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 7 mei 2024. In de voormelde beschikking wordt uitgebreid ingegaan op en worden de door verzoekende partij aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat zij niet aantoonde dat zij persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Italië niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt. Verzoekende partij gaat ter terechtzitting niet concreet in op de betreffende bevindingen dienaangaande in de beschikking. Zij komt niet verder dan het herhalen van elementen, dan wel het voortbouwen op reeds aangereikte elementen, waarop middels voormelde beschikking werd geantwoord.

Zij verwijst naar haar aanvullende nota waarin zij stelt dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde niet naar behoren geholpen te worden betreffende huisvesting in Italië en dat de huisvesting onvoldoende was waardoor zij op straat belandde. Zij leerde ook Italiaans en kon verschillende jobs uitoefenen, maar deze inspanningen volstonden niet om een menswaardig leven te leiden aangezien haar verloning zeer laag was waardoor zij zich geen degelijk onderkomen kon permitteren. Met deze argumentatie herhaalt verzoekende partij in essentie haar reeds afgelegde verklaringen en slaagt zij er niet in om de motivering van de beschikking te weerleggen. In de beschikking wordt namelijk terecht het volgende gesteld:

"Uit haar verklaringen blijkt namelijk dat zij erin slaagde om in Italië verschillende jobs uit te oefenen, waaronder in een restaurant en als schrijnwerker (NPO, p. 9). Bovendien werd zij op het moment dat zij reeds in België verbleef, gecontacteerd door een interimbureau uit Italië dat stelde dat zij werk voor haar hadden indien zij terug naar Italië zou komen (NPO, p. 12). Hieruit blijkt dat verzoekende partij in staat is om in Italië aan werk te geraken. Met betrekking tot huisvesting dient opgemerkt te worden dat aan verzoekende partij tweemaal onderdak verschaft werd door de overheid, maar dat zij deze onderkomens vrijwillig besloot te verlaten om ergens anders heen te gaan (NPO, p. 11). Waar zij in het verzoekschrift stelt dat verwerende partij diende te onderzoeken wat de reden voor haar vertrek uit deze onderkomens was, aangezien het eventueel omwille van onmenselijke levensomstandigheden kon zijn, kan zij niet gevolgd worden. Het komt verzoekende partij toe om alle relevante elementen van haar zaak naar voor te brengen. Uit haar verklaringen kan niet afgeleid worden dat zij verhuisde omwille van onmenselijke levensomstandigheden in deze onderkomens. Vervolgens kon zij ook beroep doen op het Rode Kruis voor onderdak (NPO, p. 12). Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij bij een terugkeer naar Italië niet opnieuw zou kunnen voorzien in huisvesting. Ten slotte blijkt ook dat verzoekende partij de mogelijkheid kreeg om Italiaans te leren in het kamp waar zij verbleef (NPO, p. 8 en 12)."

Deze motivering blijft overeind, des te meer gezien verzoekende partij zelf verklaarde dat zij indien zij een vast adres zou kunnen regelen bij een terugkeer naar Italië, aan haar integratiecursus en aan haar leven in Italië zou kunnen beginnen (NPO, p. 13-14).

In de beschikking wordt de situatie van verzoekende partij als statushouder in en bij terugkeer naar Italië onderzocht en beoordeeld, waarbij wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar werd toegekend in Italië. Verzoekende partij toont niet aan, zo werd vastgesteld, dat zij bij een terugkeer naar Italië in een situatie terecht zal komen die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. Door louter te verwijzen naar algemene informatie zonder *in concreto* aan te tonen dat zij zelf in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen slaagt zij er niet in de grond van de beschikking te ontcrachten.

Wat betreft haar betoog inzake racisme in Italië merkt de Raad op dat vreemdelingen in Italië, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Italiaanse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Italië. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Italiaanse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

6. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Italië reeds werd toegekend.

Het vermoeden dat verzoekende partij haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoekende partij verhinderen.

7. Aangezien aan verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Italië die als toereikend wordt beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan de verzoekende partij toegekende bescherming in Italië effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partij blijft op dit punt in gebreke.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS